

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 222/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 31 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 537/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	1. Obraza przepisów prawa materialnego w postaci art. 178b k.k. poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia tego czynu, podczas gdy w opisie przypisanego czynu brak jest sformułowania „niezwłocznie”, które to wyrażenie należy do ustawowego katalogu znamion przestępstwa niedostosowania się do polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

2. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci:

1) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z pkt I bez wnikliwego zbadania okoliczności przemawiających na jego korzyść i rozstrzygnięcie nieusuniętych wątpliwości ujawnionych w toku postępowania dowodowego na niekorzyść oskarżonego, poprzez uznanie, że K. D. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia co najmniej 1,1 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy oskarżony przesłuchiwany w toku postępowania kategorycznie zaprzeczał temu, aby w dniu zdarzenia poruszał się skuterem w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, zaś alkohol w ilości łącznej ok. 0,5 l wódki oraz 0,5 l wina, zaczął spożywać dopiero po krytycznym zajściu, a jego wyjaśnienia w tym zakresie znajdują potwierdzenie w treści w opinii uzupełniającej z dnia 2 lipca 2022 r.,

2) art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. poprzez pobieżną i jednostronną ocenę dowodów, bez przeprowadzenia wszechstronnej wzajemnej ich analizy, zaniechanie konturowania i interpretowania zaistniałego stanu faktycznego w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, naruszenie zasady obiektywizmu i pominięcie dowodów, które są korzystne dla oskarżonego poprzez nieprawidłowe uznanie wyjaśnień

K. D. za niewiarygodne co do spożywania przez niego dopiero po zdarzeniu i automatyczne uznanie, że taka wersja zdarzeń motywowana jest i obliczona została na potrzeby toczącego się postępowania i uwolnienia się oskarżonego od odpowiedzialności karnej,

3) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z zeznań świadka P. P., złożonych w toku postępowania przygotowawczego i na podstawie tego dowodu przyjęcie, że oskarżony podczas zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy świadek został przesłuchany kilkakrotnie i za każdym razem prezentował odmienną wersję zdarzeń, a nadto, jak sam wskazał jest uzależniony od alkoholu, który znacznie ogranicza zdolność postrzegania i zapamiętywania oraz odtwarzania zdarzeń, co dyskwalifikuje treść jego zeznań jako wiarygodnych,

4) art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na niekorzystnym rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości, w sytuacji gdy wersja wydarzeń przedstawiana przez oskarżonego na rozprawie w dniu 7 lutego 2022 r. co do okoliczności spożywania przez niego alkoholu znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym oraz na niezasadnym pominięciu przy ocenie wartości dowodowej opinii uzupełniającej z dnia 2 lipca 2022 r., biegłego sądowego z zakresu toksykologii, w kontekście jej wniosków końcowych i stwierdzenia, że konsumpcja przez oskarżonego 0,5 l wódki oraz 0,5 l wina o wskazanym przez niego czasie mogła być wyłączną przyczyną stwierdzonego stężenia alkoholu etylowego w organizmie K. D., a tym samym niemożliwym jest przyjęcie

by w trakcie zdarzenia z dnia 8 marca 2020 r. oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości,

5) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny zeznań S. M. (1) oraz G. C. i ustalenie, że oskarżony kierując motocyklem nie zatrzymał się do kontroli, pomimo wydawanych przez funkcjonariusza Policji sygnałów dźwiękowych i świetlnych, podczas gdy właściwa ocena zeznań świadków pozwala na stwierdzenie, że K. D. po wydaniu wobec niego polecenia zatrzymał pojazd i nie kontynuował dalszej jazdy,

6) art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. poprzez pobieżną i jednostronną ocenę dowodów z pominięciem dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego poprzez nieprawidłowe uznanie zeznań G. C. za wiarygodnych, rzeczowych i konkretnych w sytuacji, gdy w treści poszczególnych zeznań w/ w świadka istnieją istotne braki oraz nieścisłości ze zgromadzonymi w sprawie dowodami, a w szczególności z wyjaśnieniami samego oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania K. D. za winnego czynu z pkt III wyroku,

7) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka P. B. i na podstawie tego dowodu przyjęcie na podstawie tego dowodu, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1100 złotych na szkodę pokrzywdzonego, podczas gdy zdiagnozowana u pokrzywdzonego jednostka chorobowa oraz uzależnienie od alkoholu istotnie wpływają na

jego możliwości postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania przebiegu zdarzeń, co znajduje potwierdzenie w treści opinii psychologicznej, zgodnie z którą, na podstawie zeznań świadka brak jest możliwości odtworzenia prawidłowego przebiegu zdarzenia,

8) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i ustalenie, że oskarżony dopuścił się czynu z pkt IV wyroku, bez wnikliwego zbadania okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w konsekwencji przyznanie bezgranicznego waloru wiary zeznaniom pokrzywdzonego oraz świadków K. O. oraz M. S., podczas gdy treść zeznań podawanych przez świadków, a obciążających oskarżonego było jedynie powtórzeniem opisu zdarzeń przekazanych im w rozmowie przez pokrzywdzonego, nie mając szerszej wiedzy opartej na własnych i bezpośrednich obserwacjach, a nadto wszystkie w/w osoby w dacie zdarzenia pozostawały w stanie nietrzeźwości, zaś ich stan istotnie ograniczał zdolności postrzegania i zapamiętywania zdarzeń;

3. rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara przekracza dolegliwością stopień zawinienia sprawcy, a nadto nie uwzględnia wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim warunków i właściwości osobistych oskarżonego.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Podniesione w apelacji zarzuty nie są zasadne. Dla ustalenia prawnego porządku argumentowania trzeba wskazać, że zarzuty z pkt nr 2 ppkt ppkt 1, 2, 3 i 4 dotyczą czynu z pkt I (pierwszego); zarzuty z pkt nr 1 oraz z pkt nr 2 ppkt 5 dotyczą czynu z pkt II (drugiego); zarzut z pkt nr 2 ppkt 6 dotyczy czynu z pkt III (trzeciego); zarzuty z pkt nr 2 ppkt ppkt 7 i 8 dotyczą czynu z pkt IV (czwartego); natomiast zarzut z pkt nr 3 dotyczy rozstrzygnięcia o karze łącznej. **Odnosząc się do zarzutów dotyczących czynu z pkt I (pierwszego)** w postaci obrazy art. art. 4, 5 § 2, 7, a więc tych z pkt nr 2 ppkt ppkt 1,2,3,4. Sąd Okręgowy zauważa, że stawiając tego rodzaju zarzuty skarżący wyrok obrońca usiłuje wykazać, że do przypisania oskarżonemu zachowania w postaci kierowania pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie prowadzącym do przekroczenia stężenia w wysokości 0,25 mg/l w 1dm³ wydychanego powietrza doszło na skutek dokonania dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów oraz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, zaś do przekraczania granicy swobodnej oceny dowodów miało wg. skarżącego dojść na skutek odmówienia przydania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których twierdził, że przed rozpoczęciem kierowania skuterem nie spożywał napojów alkoholowych, zaś stwierdzony w jego organizmie w trakcie badania alkohol prowadzący do stężenia 1,1 mg/l wydychanego powietrza został spożyty już po zakończeniu kierowania pojazdem oraz na skutek uznania za wiarygodnych zeznań świadka P. P. złożonych w toku postępowania przygotowawczego,

w sytuacji, w której świadek ów zeznawał odmiennie, zaś zdarzenie obserwował znajdując się w stanie nietrzeźwości; natomiast rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości miało polegać na ustaleniu, że stwierdzony w organizmie oskarżonego alkohol etylowy był efektem jego spożycia przed rozpoczęciem kierowania pojazdem mechanicznym, w sytuacji, w której z uzupełniającej opinii toksykologicznej wynikało, że konsumpcja przez oskarżonego 0,5 l wódki oraz 0,5 l wina o wskazanym przez niego czasie mogła być wyłączną przyczyną stwierzonego stężenia alkoholu etylowego w jego organizmie. Pozostając przy tym ostatnim uchybieniu należy zauważyć, że rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości musi dotyczyć sfery faktów, a nie sfery dowodów – inaczej mówiąc : wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Natomiast nie należą do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc rozstrzygnięcia, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który jest pozbawiony tego atrybutu – (zob. min. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 kwietnia 2023r., sygn. akt II AKa 277/21 – Lex nr 3571588). Wniosków opinii uzupełniającej sporządzonej przez biegłego K. T. z dnia 2 lipca 2022r., na które to powołuje się obrońca nie można zaliczyć do faktów, ponieważ już z samej natury opinii prospektywnej (a taką przecież jest wspomniana opinia) jest jej teoretyczność i

związana z tym niepewność z punktu widzenia prawdy. Opinia taka opiera się bowiem na mało albo w ogóle nieweryfikowalnych subiektywnych wypowiedziach oskarżonego, przedstawiających różne wersje spożywania alkoholu, a które – na co zwraca uwagę sam opiniujący w istocie nie służą zgodnym z prawdą wyjaśnieniu okoliczności zdarzenia. (k. 296). Przy czym biegły wyjaśnił, że obliczenie stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego za pomocą tzw. rachunku retrospektywnego nie było możliwe, ponieważ tego rodzaju obliczeń można dokonywać wyłącznie w sytuacji, w której badany znajduje się w fazie eliminacji alkoholu z organizmu oraz kiedy osoba taka nie spożywała alkoholu po zdarzeniu, natomiast – jak to wynikało z protokołu badania oskarżonego na obecność alkoholu w organizmie nie znajdował się on w fazie eliminacji oraz twierdził, że spożywał alkohol po zakończeniu prowadzenia skutera (k. 83). I jakkolwiek faktycznie – przedstawionej przez oskarżonego wersji w świetle cytowanych wniosków prospektywnej opinii uzupełniającej nie można zasadnie podważać, to jednakże tylko przy założeniu, że wersja taka jest prawdziwa, a przynajmniej wiarygodna w świetle przeprowadzonych na rozprawie dowodów. Wnikliwa analiza tychże prowadzi jednakże do wniosków przeciwnych. Pomijając już nawet to, że wersja przedstawiana przez oskarżonego nie jest jednolita co już samo w sobie budzi wątpliwość co do jej prawdziwości – do protokołu badania stanu trzeźwości oskarżony podał, że spożył 0,5 litra bliżej nieustalonego wina (k. 17), do protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego podał,

że po tym jak zbiegł z miejsca zdarzenia poszedł na stację paliw (...) przy ulicy (...) i tam wypił bliżej nieokreśloną ilość, bliżej niezidentyfikowanej wódki, której resztę picia dokończył sam u siebie w domu (k. 51), na rozprawie w dniu 31 maja 2021r. wyjaśnił, że w swoim mieszkaniu spożył bliżej nieustaloną ilość alkoholu w postaci wódki wspólnie z pokrzywdzonym P. B. (k. 177V), na rozprawie w dniu 7 lutego 2022r. wskazał, że na stacji paliw przy ulicy (...) pił wódkę żubrówkę w ilości około 0,5 litra, zaś po powrocie do domu wypił jeszcze dwa nieustalone bliżej piwa o pojemności 0,5 litra, by następnie sprostować, że po powrocie do domu wypił butelkę wina i nie wykluczył, że być może i dwa piwa (k. 267V), to w sprawie istnieją również dowody, z których wynika, że oskarżony spożywał alkohol przed rozpoczęciem jazdy na skuterze. Mianowicie – na spożywanie alkoholu przed jazdą skuterem wskazują zeznania P. B., które nota bene korelują z wyjaśnieniami oskarżonego z rozprawy z dnia 31 maja 2021r. (k. 177V), w których świadek ten wskazuje, że po godzinie 16:00 wspólnie z oskarżonym w jego mieszkaniu wypili po dwa kieliszki wódki, którą oskarżony zabrał świadkowi wcześniej (k. 25). Zeznania te korespondują z zeznaniami K. O., który potwierdził, że widział to jak pomiędzy godziną 17:00 a 18:00 oskarżony zabrał P. B. butelkę wódki i ten chodził do oskarżonego po jej zwrot, zaś kiedy wrócił (bez alkoholu) to był pijany (k. 36). Tak samo świadek P. P. w postępowaniu przygotowawczym wskazał, że oskarżony spożywał z nim wódkę przed rozpoczęciem jazdy jego skuterem i że w tym czasie oskarżony był już pod widocznym wpływem alkoholu (k. 41-42). I

jakkolwiek świadek ten wycofał się z tychże zeznań w postępowaniu sądowym, to jednocześnie wskazał, że jego zeznaniom składanym w sądzie towarzyszył lęk przed mówieniem prawdy, powodowany obawą przed odbiorem takich zeznań przez jego środowisko (287). W tych okolicznościach odrzucenie przez sąd in meriti tychże zeznań i oparcie ustaleń na zeznaniach z postępowania przygotowawczego nie stanowiło obrazy art. 7 kpk szczególnie, że jego zeznania o widocznym wpływie alkoholu na osobę oskarżonego korespondują z zeznanymi bezstronnego świadka w osobie S. M. (2), który powziął podejrzenie co do stanu trzeźwości kierującego skuterem znanego mu osobiście oskarżonego na podstawie sposobu jego jazdy (jechał zygzakiem), wskazującego na to, że kierujący może znajdować się pod wpływem alkoholu (k. 5V). W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego o braku spożywania alkoholu przed kierowaniem skuterem nie są w ogóle wiarygodne. Tak więc, nawet w sytuacji nadpicia przez oskarżonego alkoholu po zdarzeniu, co do czego faktycznej pewności nie ma, w całokształcie dowodów wniosek sądu a quo, oparty na wniosku opinii biegłego K. T. z dnia 26 kwietnia 2020r., o znajdowaniu się oskarżonego w czasie inkryminowanego kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości prowadzącej do stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu do wielkości co najmniej 1 ,1 dm/l (k. 85) był uzasadniony i uprawniony. Ustaleń tych wbrew twierdzeniem uzasadnienia apelacji sąd pierwszej instancji nie dokonał z obrazą art. 174 kpk, ponieważ treść zawartego w protokole badania stanu trzeźwości oskarżonego jego

oświadczenia o spożyciu 0,5 litra wina jest zgodna z wyjaśnieniami, jakie złożył na rozprawie w dniu 7 lutego 2022r., w których przyznał się do wypicia butelki wina (k. 267V). **W odniesieniu do zarzutów dotyczących czynu z pkt II (drugiego)** w pierwszym rzędzie rozważenia wymagał zarzut obrazy przepisów postępowania (pkt nr 2 ppkt 5) zaś w drugiej dopiero kolejności zarzut obrazy prawa materialnego (pkt nr 1). W ocenie sądu ad quem podczas ustalania stanu faktycznego wskazującego na świadome i celowe niezatrzymanie się oskarżonego K. D. i kontynuowania jazdy pomimo wydania mu polecenia za pomocą widocznych dla niego sygnałów świetlnych oraz słyszalnych sygnałów dźwiękowych nie doszło do obrazy przepisów art. 4 kpk oraz art. 7 kpk. Z zeznań funkcjonariusza G. C. wynika, że w pewnym momencie radiowóz którym jechali znalazł się blisko oskarżonego, na tyle że nie mógł nie słyszeć dawanych mu sygnałów (k. 117V), zaś z zeznań P. P. wprost wynika, że oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że jadący za nimi patrol policyjny chciał zatrzymać go do kontroli, zaś on nie zatrzymał się i zaczął uciekać, ponieważ był pod wpływem alkoholu (k. 41V). Dalsze zachowanie oskarżonego polegające na pozostawieniu skutera i ucieczce „na piechotę” poprawność ocen sądu in meriti tylko utwierdza. Przechodząc do zarzutu z pkt nr 1 (jeden) w postaci obrazy prawa materialnego poprzez niezamieszczenie w opisie czynu zarzuconego w pkt I (pierwszym) znamienia przedmiotowego w postaci niezwłoczności niezatrzymania się do kontroli, należy stwierdzić, że ów brak nie doprowadził

w ocenie sądu ad quem do dekompozycji znamion czynu z art. 178b kk uniemożliwiającej jego przypisanie oskarżonemu z konsekwencją prowadzącą do uniewinnienia go od popełnienia tego czynu. Czynność sprawcza przestępstwa z art. 178b kk polega bowiem na niezatrzymaniu pojazdu i kontynuowaniu jazdy. Jest ono zatem przestępstwem dwuaktowym. Do zrealizowania znamion omawianego czynu zabronionego niezbędne jest zrealizowanie przez sprawcę obu znamion czasownikowych. Pierwszy fragment czynu może zostać popełniony przede wszystkim przez zaniechanie. Wbrew pozorom jednak możliwe jest także popełnienie omawianego czynu zabronionego poprzez działanie, ponieważ przepis wymaga, by sprawca zatrzymał pojazd niezwłocznie, czyli bez zbędnej zwłoki, a zatem w pierwszym momencie, w którym po zobaczeniu lub usłyszeniu sygnałów nakazujących zatrzymanie pojazdu możliwe jest jego bezpieczne unieruchomienie. Tak więc każdy uczestnik ruchu może ponieść odpowiedzialność za popełnienie tego czynu poprzez zaniechanie, zaś drugi fragment czynności wykonawczej może zostać popełniony tylko przez działanie (zob. Marek Mozgawa w Komentarzu do art. 178b kodeksu karnego – Lex 2023r.). W tym stanie rzeczy brak w opisie czynu dookreślenia czasu niezatrzymania się kierującego w postaci zwrotu „niezwłocznie” nie oznacza zatem, że nie doszło do popełnienia tego czynu, tylko że do niego doszło ale wyłącznie w postaci zaniechania. W świetle zeznań funkcjonariusza policji G. C. oraz P. P. nie można przyjąć za wiarygodne również i tego, że

do zatrzymania się oskarżonego doszło niezwłocznie od momentu dojścia do jego świadomości, że jest zatrzymywany przez Policję do kontroli drogowej. Z zeznań G. C. wynika, że oskarżony nie zareagował na sygnały świetlne oraz dźwiękowe, zaś na wysokości budynku Komendy Miejskiej Policji gwałtownie skręcił, zatrzymał pojazd, pozostawił go i zaczął uciekać (k. 8V). Jakkolwiek wymóg niezwłoczności zatrzymania się nie oznacza obowiązku unieruchomienia pojazdu w tej samej chwili, w której kierujący dostrzegł sygnał do zatrzymania, ale chodzi o to, by do zatrzymania dochodziło w pierwszym momencie, w którym po zobaczeniu lub usłyszeniu sygnałów nakazujących zatrzymanie pojazdu możliwe jest jego bezpieczne unieruchomienie. W doktrynie wskazuje się, że pojazd powinien być zatrzymany w miejscu, w którym nie zagraża to bezpieczeństwu ruchu, zaś w celu dojazdu do takiego miejsca policjant może wydać kontrolowanemu uczestnikowi ruchu polecenie jazdy za pojazdem policyjnym (vide M. Mozgawa op. cit.). Z opisywanego zachowania się oskarżonego nie wynika, by ignorowanie przez niego polecenia zatrzymania się i kontynuowanie jazdy było warunkowane poszukiwaniem miejsca, w którym jego zatrzymanie się nie zagrażało bezpieczeństwu w ruchu drogowym, ale było podyktowane zamiarem kontynuowania jazdy warunkowanego chęcią ucieczki i uniknięcia kontroli drogowej (vide zeznania P. P. k. 41V). ***Odnosząc się do zarzutu z pkt nr 2 ppkt 6 dotyczącego czynu z pkt III (trzeciego)*** trzeba stwierdzić, że jakkolwiek podstawą skazania K. D. za ten czyn były wyłącznie zeznania świadka G. C.,

to jednakże w częściach istotnych dla ustalenia faktu naruszenia jego nietykalności cielesnej za pośrednictwem rzuconego w jego kierunku kasku motocyklowego były stanowcze i wewnętrznie niesprzeczne. Przydanie im w takiej sytuacji przez sąd in meriti waloru wiarygodności nie kłóci się ani z logiką sytuacji, ani też z doświadczeniem życiowym.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących czynu z pkt IV (czwartego) sąd odwoławczy zauważa, że biegła psycholog M. G. w swojej opinii pisemnej nie zakwestionowała wprost psychologicznej wiarygodności świadka pokrzywdzonego P. B.. Wskazała jedynie, że ze względu na chorobę psychiczną (choroba afektywna dwubiegunowa) świadek może z przyczyn chorobowych ujawniać zaburzenia upośledzające proces spostrzegania i zapamiętywania oraz odtwarzania postrzeżeń. Zauważyła też, że pozostawanie przez pokrzywdzonego w czasie zdarzenia pod wpływem alkoholu mogło wpływać zakłócająco na dokładność i trwałość śladów pamięciowych. Jednocześnie stwierdziła, że jego zdolności intelektualne kształtują się w granicach normy i pozwalają na prawidłowe postrzeganie oraz odtwarzanie postrzeżeń (k. 196, 197). Oczywiście opinia ta jest istotnym dowodem, jednakże wyłącznie o charakterze pomocniczym, zaś jej wnioski należy odnosić do całokształtu pozostałych dowodów, a przede wszystkim do zeznań pokrzywdzonego, a w szczególności do tego, czy znajdują one potwierdzenie w innych dowodach. Sąd pierwszej instancji prawidłowo powołał w tej mierze dowody z zeznań M. S. i K. O.. Wbrew twierdzeniom apelacji

byli to świadkowie istotni, którzy na gorąco obserwowali zachowanie pokrzywdzonego oraz notowali jego wypowiedzi dotyczące okoliczności zboru przez oskarżonego jego pieniędzy. W tym przedmiocie zeznania P. B. oraz M. S. i P. O. były wzajemnie zbieżne. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym – w sposób samodzielny oraz swobodnie (por. zeznania E. D.) pokrzywdzony nie miał wątpliwości co do faktu kradzieży pieniędzy, ich kwoty oraz co do osoby sprawcy - wprost wskazując na oskarżonego K. D.. Okoliczność wycofania tych zeznań w postępowaniu sądowym nie była motywowana chorobowo ale intelektualnie – biegła psycholog wiele razy w swojej opinii zwracała uwagę na niechęć świadka do składania zeznań, zaś sam sposób zeznawania wyraźnie wskazywał na tendencyjność w udzielaniu wymijających odpowiedzi. Oparcie się w tym stanie rzeczy przez sąd in meriti na jego zeznanych z postępowania przygotowawczego i uczynienie ich podstawą skazania nie stanowiło ani obrazy art. 4 kpk ani też przepisu art. 7 kpk, a już szczególnie w sytuacji odnalezienia i zabezpieczenia w mieszkaniu oskarżonego takiej samej kwoty pieniędzy jaka została zabrana na szkodę pokrzywdzonego.

Jeżeli chodzi o zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej, to w kontekście dotychczasowej wielokrotnej karalności oskarżonego oraz w stosunku do okoliczności przypisanych mu czynów oraz w kontekście wymagającej resocjalizującego oddziaływania jego nieoprawności (vide opinia z zakładu karnego) zarzut ten jest w sposób oczywisty bezzasadny. Kary jednostkowe wymierzone bowiem zostały w

<p>dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś wysokość kary łącznej trafnie ukształtowanej na zasadzie asperacji uwzględnia w sposób prawidłowy wzajemne relacje podmiotowo przedmiotowe zbiegających się czynów oraz potrzeby w zakresie prawidłowego oddziaływania kary (art. 85a kk).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienia nie miał podstaw faktycznych, ani też prawnych. Sąd pierwszej instancji poczynił bowiem odpowiadające prawdzie ustalenia faktyczne, zaś kwalifikacja prawna przypisanych czynów jest prawidłowa. Nie zasługiwał także na uwzględnienie wniosek o złagodzenie wymierzonej kary łącznej. Kara ta trafnie ukształtowana na zasadzie asperacji uwzględnia bowiem w sposób prawidłowy wzajemne relacje podmiotowo przedmiotowe zbiegających się czynów oraz potrzeby w zakresie prawidłowego jej oddziaływania.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
---	--

4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Ponieważ wszystkie zarzuty apelacyjne okazały się być bezzasadne, zaś sąd odwoławczy z urzędu nie stwierdził rażącej niesprawiedliwości wyroku (art. 440 kpk) ani też wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 kpk), to zaskarżony wyrok w całości został utrzymany w mocy.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Przyznanie obrońcy z urzędu wynagrodzenia za drugą instancję uzasadniają przepisy § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

	z urzędu, a to w związku z wyrokami Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022r., sygn. akt SK 78/21 oraz z dnia 23 kwietnia 2020r., sygn. akt SK 66/19 w których Trybunał stwierdził, że różnicowanie wynagrodzenia adwokatów oraz radców prawnych działających z urzędu poprzez jego obniżenie w stosunku do wynagrodzenia jakie otrzymaliby gdyby występowali z wyboru nie ma konstytucyjnego uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021r., sygn. akt V KK 549/20 – Lex nr 3322628).
III	Zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego uzasadnia treść przepisu art. 624 §1 k.p.k.

PODPIS
/-/ Na oryginale właściwy podpis.

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana